

A Magyar Köztársaság Legfelsőbb Bírósága a dr. Temesvári Zoltán ügyvéd által képviselt felperesnek a Daniné dr. Égető Mária jogtanácsos által képviselt Vám- és Pénzügyőrség Dél-Alföldi Regionális Parancsnoksága alperes ellen vámügyben hozott közigazgatási határozat bírósági felülvizsgálata iránt a Csongrád Megyei Bíróságon 3.K.22.417/2007. számon indított és ugyanezen bíróság 2008. február 28-án kelt 3.K.22.417/2007/6. számú jogerős ítéletével befejezett perében a felperes részéről 7. sorszám alatt benyújtott felülvizsgálati kérelem folytán, az alulírott napon megtartott nyilvános tárgyaláson meghozta a következő

í t é l e t e t

A Legfelsőbb Bíróság a Csongrád Megyei Bíróság 3.K.22.417/2007/6. számú ítéletét hatályában fenntartja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg az alperesnek 15.000 (tizenötezer) forint felülvizsgálati perköltséget.

Ez ellen az ítélet ellen további felülvizsgálatnak nincs helye.

I n d o k o l á s

Az ítéleti tényállás szerint a Dél-Pest Térségi Fővámhivatal 2266 csomag nem közösségi árut továbbított a Szegedi Fővámhivatalhoz. Az áru egyszerűsített eljárás keretében árutovábbítási eljárás alá került. Az árutovábbítási bejelentőn főkötelezettként és feladóként a felperest tüntették fel, rendeltetési helye a Röskei Vámhivatal volt. Az áru címzettje is a felperes volt a mellékelt számla alapján a szállítmány értéke 30.150 euro volt.

Az eljárás során megállapították, hogy az áru igazoltan nem hagyta el a közösség területét, annak hollétéről a felperes, mint feladó és címzett nem tudott felvilágosítást adni, ezért a vámfelügyelet alól elvont nem közösségi áru után a felperes vállalta a lekötött garanciaérték után fizetendő közterhet.

Utóbb a Szegedi Fővámhivatal a tényállás tisztázása érdekében megkereste a Dél-Pest Térségi Fővámhivatalt, az iratok megküldése érdekében. A rendelkezésre álló iratok alapján került értékelésre az a tény, hogy az árutovábbítási bejelentőn az áru értékét a 41.353.22 euro értékben határozták meg.

Megállapításra került az is, hogy a különböző értékű számlák azonos áruról kerültek kibocsátásra. Tekintettel arra, hogy ennek alapján az áru vámértéke helytelenül került kiszámításra, ismételten

megtörtént az áru értékének meghatározása és ennek következményeként az általános forgalmi adóról szóló 1992. évi LXXIV. törvény (Áfa tv.) 10.§ /1/ bekezdés, 21.§ /1/ bekezdés b) pontja szerint, mivel az árut szabadforgalomba helyezettnek kellett minősíteni, ismételten meghatározásra került a fizetendő általános forgalmi adó összege. Az ennek következményeként meghozott elsőfokú határozat kötelezte a felperest az - egyszeri határozat visszavonása után - 2.297.668 Ft általános forgalmi adó megfizetésére.

A fellebbezés folytán eljáró alperes, mint másodfokú hatóság 2007. augusztus 14-én kelt 61200/2007. számú határozatával az elsőfokú határozatot helybenhagyta.

Az alperes határozatában megállapította, hogy a nem közösségi áru feladója és címzettje is a felperes volt, aki erre megfelelő engedéllyel rendelkezett. Az áru először közvámraktárba került, majd a felperes telephelyére, innen indították Románia címzésre, az áru azonban nem érkezett meg a címzett helyére. Magyarországon többször cserélt különböző cégek között tulajdont mindig különböző értékesítési áron. A betárolási értéke, amellyel az unióba érkezett viszont 41.353.22 euro volt.

A felperesnek a Közösségi Vámkódex 373 Cikk /2/ bekezdés b) pontja alapján az indításnál tudomással kellett lenni a valós értékről a számla alapján, amennyiben ezt nem tudta, akkor a nyilvántartás vezetése volt téves.

A felperes keresetében alperes határozatának elsőfokú határozatra is kiterjedő hatályon kívül helyezését kérte.

Álláspontja szerint a jogerős határozat sértette a Ptk. 273.§ /1/ és /2/ bekezdését, a kezesi kötelezettsége ugyanis nem válhat terhesebbé, mint az elvállaláskor volt. A 3.008,1 euro értékű számla alapján vállalkozott a kezességre. Nem volt tudomása a magasabb összegű számláról.

A felperes hangsúlyozta, hogy összkezeség alapján vállalt egyes tételekért úgynevezett külön kezességet, ilyenkor csak a konkrét ügyben kalkulált összeg erejéig vállalhat garanciát.

Sérelmezte, hogy az úgynevezett főkötelezett minősítést állapították meg esetében, ő kezesként vállalt felelősséget.

Az alperes kérte a kereset elutasítását, fenntartotta a határozatában foglaltakat, és hangsúlyozta hogy a TC-31 kezességi tanúsítványból kitűnt, hogy a felperes főkötelezettnek minősült, az adott esetben a kezes aBank Rt. volt.

A felperes a tárgyaláson arra is hivatkozott, hogy a beérkező árukat nyilvántartásba rögzítik és továbbítják azt a vámhivatalhoz. A vámhatóság az, amelyik kalkulálja a garancia összegét, amit biztosítani kell az árutovábbítással kapcsolatban, erre az értékre

kötötték le a keretösszegeből megfelelő mennyiséget és így indította a felperes az árut.

A felperes álláspontja szerint a vámhatóságnak lett volna lehetősége tételes vizsgálatra és a tényleges érték megállapítására, ő mint eljáró kezes erre ráhatással nem rendelkezett.

A bizonyítási eljárás lefolytatását követően a Csongrád Megyei Bíróság 3.K.22.417/2007/6. számú ítéletével a felperes keresetét elutasította.

Az elsőfokú bíróság ítéletében az alkalmazandó Községi Vámkódex létrehozásáról szóló 2913/92/EGK. Tanácsi rendelet (a továbbiakban: Vámkódex) 94. cikk /1/ és /2/ bekezdés b) pontja értelmében megállapította, hogy a felperes úgynevezett főkötelezettnek minősült az adott külső árutovábbítási eljárás során. A rendeltetési vámhivatalnál be nem mutatott árut terhelő vámtartozásért a Vámkódex 94. cikk /1/ bekezdése szerint a főkötelezett felelőssége fennállt, mégpedig az adott árut terhelő vámtartozásért a valós ügyleti érték alapján.

Az elsőfokú bíróság ítéletében kifejtette a vámkezeesség speciális ismérveit a Ptk-ban szabályozott kezeességhez képest.

A jogerős ítélet ellen a felperes nyújtott be felülvizsgálati kérelmet, kérte az ítélet hatályon kívül helyezését, és a kereseti kérelmének megfelelő döntés meghozatalát.

Az alperes felülvizsgálati ellenkérelmében a jogerős ítélet hatályban tartását kérte.

A felülvizsgálati kérelem nem alapos.

A peres felek között nem volt vitás a tényállás, kizárólag abban a jogkérdésben kellett dönten, hogy a felperes árutovábbítási eljárásban szereplőként milyen felelősséggel tartozott az adott szállított áruért. Nem volt vitás a felek között az sem, hogy a felperes a vámhatóság által kiadott összekezeességi engedéllyel rendelkezett a külső árutovábbítási eljárásban. A Vámkódex 94. cikk /1/ bekezdése alapján a főkötelezettnek biztosítékot kell nyújtania minden olyan vámtartozás vagy más díj megfizetésére, amely az áruval kapcsolatban felmerülhet.

A 94. cikk /2/ bekezdés b) pontja alapján a biztosíték lehet több továbbítási műveletre kiterjedő összekezeesség, amennyiben a főkötelezett részére annak a tagállamnak a vámhatósága, amelyben a főkötelezett letelepedett, az ilyen biztosíték alkalmazását engedélyezte.

A felperes tehát összekezeességi engedéllyel rendelkező főkötelezettnek minősül, a 96. cikk /1/ bekezdés a) pontja alapján a községi külső árutovábbítási eljárás jogosultja, akinek az

előírt határidőn belül a megfelelő rendelkezések betartásával be kell mutatni az árut a rendeltetési vámhivatalnál, és be kell tartani a közösségi árutovábbítási eljárásra vonatkozó rendelkezéseket.

A 92. cikk /1/ bekezdése szerint a külső árutovábbítási eljárás akkor fejeződik be, ha az eljárás alá vont árut a szükséges okmányokkal a rendeltetési vámhivatalnál bemutatják. A /2/ bekezdés rendelkezik arról, hogy a vámhatóság akkor zárja le az eljárást, ha meg tudja állapítani az indító vámhivatal rendelkezésre álló adatait összehasonlítva a rendeltetési vámhivatalnál rendelkezésre álló adatokkal, hogy az eljárás szabályszerűen befejeződött.

Nem volt vitás a perbeli esetben az sem, hogy az árut nem mutatták be a rendeltetési vámhivatalnál, tehát a felperes mint főkötelezett nem teljesítette köteleességét. A felperes felelőssége mint az áruért biztosítékot nyújtó személyként merült fel. A felperes az elsődlegesen megállapított áru értékének megfelelő biztosítékot meg is fizette.

A Legfelsőbb Bíróság a továbbiakban megállapította, hogy mind a vámhatóság, mind az elsőfokú bíróság helyesen hivatkozott arra a jogi helyzetre, mely szerint a vámjogviszonyokban a vámkezeesség fogalma eltér a hivatkozott Ptk. 272-274.§ rendelkezéseitől. A vámkezeesség célja az, hogy a vámeljárársban továbbított vámáruk értékének megfelelő biztosítékot nyújtson a vámkezeességet nyújtó személy, melynek alapján bármilyen esemény megtörténtekor biztosított az adott állam költségvetési bevétele.

Az előzőekben idézett Vámkódex 94. cikkének /1/ bekezdése szerint a főkötelezett felelőssége a rendeltetési vámhivatalnál be nem mutatott árut terhelő vámtartozásért áll fenn. A vámtartozás fogalmát a Vámkódex 4. cikkének 9) pontja határozza meg, mely szerint valamely személynek a hatályba lévő közösségi rendelkezések alapján az adott árura vonatkozó kiviteli vagy behozatali vámtartozás összegének megfizetésére vonatkozó kötelezettség.

A perbeli esetben a behozatali vámtartozás a 4. cikk 10.) pontja értelmében az áruk behozatalakor fizetendő vám és azzal azonos hatású díj összegének felel meg. A behozatali vám - mivel a perbeli esetben az általános forgalmi adó kiszabásának alapja a vámérték - az Áfa tv. 27. § /1/ bekezdése alapján a Vámkódex 29. cikk /1/ bekezdése szerint az importált áru vámértéke pedig az ügyleti érték. Az ügyleti érték az az ár, amelyet a közösség vámterületére irányuló kivitel céljából történő eladásként az áruért ténylegesen fizettek, vagy fizettek volna.

A perbeli esetben a felek nem vitatták, hogy az unió területére az áru 41.353,22 euro számla mellett érkezett, így a vámtartozás alapja ez az ügyleti érték volt. Ezen az sem változtat, amennyiben a felperes arra hivatkozott, hogy nem volt tudomása erről az értékről.

Egyetértett a Legfelsőbb Bíróság az alperessel, illetve az elsőfokú bírósággal abban is, hogy az ügy elbírálása szempontjából fontos körülmény volt, miszerint a felperes eladói és címzetti engedéllyel is rendelkezett. Ennek az engedélynek a birtokában az árut és reá vonatkozó árnyilatkozatot nem kellett bemutatni az indító hivatalban, és a vámhatóság helyett, és az általa jóváhagyott bélyegzővel láthatta el az árnyilatkozatot. A felperesnek, mint főkötelezettnek kezességi tanúsítvány fedezete mellett érkezett a felperesnek, mint engedélyezett címzettnek a telephelyére az áru. Így a felperes a TC-31 összkezesség vállalási engedély alapján szigorú nyilvántartást volt köteles vezetni, amelyben az alapul szolgáló számlaértéket is fel kellett tüntetnie.

E speciális vámjogi előírások mellett nem volt figyelembe vehető a felperesnek az az érvelése, miszerint kezesként nem válhat terheesebbé a kötelezettsége annál, mint amelyet eredetileg elvállalt.

Az eljárási jogszabálysértésekkel kapcsolatosan hangsúlyozza a Legfelsőbb Bíróság, hogy a vámeljárás során a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény (Ket.) törvény mögöttes jogszabálynak minősül, tehát csak abban az esetben lehet alkalmazni, amikor valamely kérdésről a közösségi vámjog, illetőleg ennek a végrehajtására hivatott magyar vámtörvény és végrehajtási rendeletei nem tartalmazzak szabályozást.

A perbeli esetben pontos előírásokat tartalmaztak a vámjogszabályok, így a Ket. alkalmazására lehetőség nem volt.

Mindezekre figyelemmel a Legfelsőbb Bíróság megállapította, hogy a jogerős ítélet a jogszabályoknak megfelelt, ezért azt a Pp. 275. § /3/ bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

A pervesztes felperest a Pp. 178. § /1/ bekezdése alapján kötelezte felülvizsgálati perköltség fizetésére.

A felperes a felülvizsgálati eljárási illetéket kérelmén lerótta, ezért arról rendelkezni nem kellett.

Budapest, 2009. június 4.

**Dr. Madarász Gabriella sk. tanácselnök, Dr. Danziger Éva sk. előadó bíró,
Dr. Kárpáti Magdolna sk. bíró**